

и го разтърси. Бодуенъ закри очи, ослѣпенъ отъ внезапната свѣтлина, следъ това веднага ги откри, скочи и загледа изуменъ царя, който стоеше мрачно навъсенъ предъ него. Потърка челото си, опомни се и лека усмивка трепна по устнитѣ му.

— Вие сте се върнали! — каза любезно той. И се огледа недоумѣващъ наоколо. Стражи стояха изправени до стениѣ и вратата. Усмивката бързо се стопи на устнитѣ му. Глухо безпокойство го прободде. Какво се бѣше случило? Защо царѣтъ го гледаше така ядно и жестоко?

Той напълно се върна къмъ действителността. Приглади коситѣ си, поправи и закопча дрехитѣ си. Следъ това спокойно впи чистия си взоръ въ очитѣ на царя. И зачака.

Калоянъ скръсти рѣще на гърба си и почна бурно да се разхожда изъ келията. Всички мълчаха изтръпнали. Найсетне царѣтъ спрѣ при пленника и каза:

— Тази нощъ ти ще умрешъ, Бодуене. Предателството азъ наказвамъ съ смъртъ... Ти използвашъ недостойно моето довѣрие. Прочети молитвитѣ си... Оставямъ ти четвъртъ часъ, за да се приготвишъ да се явишъ предъ Бога...

Императорѣтъ затвори очи и леко се залолѣ. Следъ това внезапно изпъна цѣлия си високъ ръстъ, отвори очи и надменно каза:

— Нѣкой те е измамилъ, Жеханъ. Ако азъ съмъ предателъ, нека невинната ми кръвъ падне върху твоята глава!

— А кой е предлагалъ на жена ми императорски вѣнецъ въ Константиновградъ? — извика Калоянъ.

Бодуенъ трепна. Разбра отъ гдѣ идѣше ударѣтъ. И поклати глава.

— Това не е вѣрно.

— А кой е искалъ да посегне на царицата?

— Това е гнусна лъжа!

— А кой е приемалъ тайно пратеници отъ Филиповградъ?

— Не разбирамъ...

— Какъвъ е билъ този монахъ-странникъ, който те е посещавалъ?